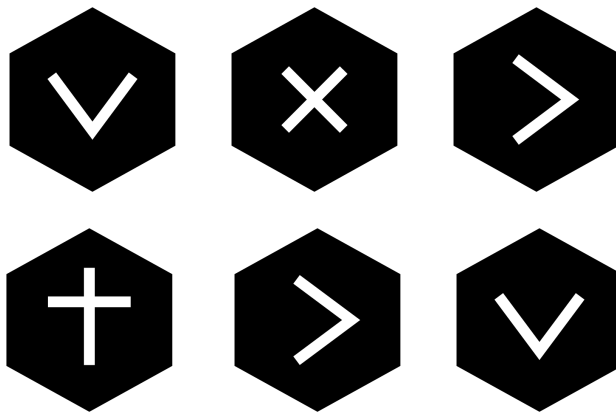

Den sande og bedre historie

Fra skabelse til genoprettelse

Dansk oversættelse ved Anju Bak-Skovborg og Vicky Mølsted Ibsen Mørch på vegne af Disipel 24/7.

'The Saturate Story of God' blev udviklet fra en historiesamling fra International Mission Board - SBC.

Den historiesamling blev tilpasset 'Story of God' af Caesar Kalinowski og Mike Novelli for familien af Soma kirker. Disse ressourcer er blevet yderligere udviklet af ledere fra 'Soma Family of Churches.' Den sande historie blev udviklet af Chris Gonzalez og Kevin Platt. Du er velkommen til at bruge, redigere, og bygge videre på dette værk ikke-commercielt, hvis du tilskriver oprindelsen til Saturate og overholder betingelserne på: saturatetheworld.com/license.

DEN SANDE HISTORIE

6 akter

Introduktion

Bibelen er ikke bare en liste med regler, der skal adlydes, historier, som kan inspirere eller moral om, hvordan man skal leve sit liv. Jo, Bibelen indeholder regler, historier og moral, men den er så meget mere. Det er den sande historie om verden. Det er et guddommeligt drama. Det er et dramatisk stykke i seks akter.

I bogen, *The Drama of Scripture*, giver Mike Goheen og Craig Bartholomew en forklarende advarsel:

Mange af os har læst Bibelen, som var det en mosaik af små stykker – teologiske stykker, moralske stykker, historiske kritiske stykker, prædiken stykker, andagt stykker. Men når vi læser Bibelen så fragmenteret, ignorerer vi den guddommelige forfatters intention om at forme vores liv gennem dets historie. Alle menneskelige fællesskaber lever ud fra en eller anden historie, der giver kontekst til at forstå historiens betydning og giver form og retning til deres liv. Hvis vi tillader Bibelen at blive fragmenteret, er den til fare for at blive absorberet af andre historier, der former vores kultur, og den vil dermed ophøre med at forme vores liv, som den burde. Afgudsdyrkelse har fordrejet den dominerende kulturelle historie om den sekulære vestlige verden. Hvis vi som troende tillader denne historie (i stedet for Bibelen) at blive grundlaget for vores tanker og handlinger, så vil vores liv ikke manifestere Skriftens sandheder, men løgnene i en afgudsdyrkende kultur. Derfor, Skriftens enhed er ikke en lille detalje: en fragmenteret Bibel kan faktisk skabe teologisk korrekte, moralsk retfærdige og tilsyneladende fromme afgudsdyrkere."

Vi længes efter at læse Bibelen rigtigt og leve vores liv i hengivenhed. Nedenfor er de seks symboler, som vi bruger til at identificere de 6 akter af det guddommelige drama. Det er et nyttigt værktøj til at vise sammenhængen i den overordnede historie. Efter hvert symbol kan du læse vores korte fortælling om den sande historie. Vi har valgt nogle få tråde i denne fortælling til at hjælpe med at give et overblik over Bibelen.

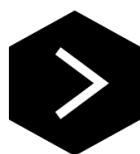
Den sande histories symboler

Skabelse

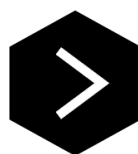
Oprør

Løfte

Frelse

Kirken

Genoprettelse

AKT 1: SKABELSE

1. Mosebog 1 - 2

I begyndelsen skabte Gud himlen og jorden. Gud, hovedpersonen i denne historie, er det personlige, det mest magtfulde væsen, som skabte alt, der eksisterer. Han er den sande hersker over universet – kærligt og med omsorg for alt, som er under hans varetægt.

Kongeriget, eller den guddommelige sfære, som Gud skabte, var ikke begrænset til himlen, men med guddommelig magt, vilje og kreativitet blev alting til ved hans skabende ord.:

- Han grundlagde jorden med præcision.
- Han besluttede at adskille vandet fra landet og fyldte dette land med smukke blomster og unikke dyr.
- Han stænkede sit kreative lærred med mange farver og dufte, der alle viser hans mægtighed.

På fem dage skabte Gud på mesterlig vis et fysisk rige, der var adskilt fra ham, men alligevel enestående og personligt plejet af ham. Ved hver dags afslutning reflekterede Gud over sit arbejde og sagde "Det er godt."

På den sjette dag skabte Gud det første menneske. Gud sagde, "Lad os skabe mennesker i vort billede, så de ligner os," og han formede mennesket af jord og blæste livsånde i hans næsebor, så mennesket blev et levende væsen. Dermed blev det første menneske skabt og placeret i en perfekt have, hvor det kunne nyde Guds rige. Mennesket var skabt anderledes end resten af skabelsen på den måde, at de fik ansvaret for at passe på skabelsen. Gud talte til den første mand, Adam, og sagde, at han skulle nyde alt det, som Han havde skabt; dyrene, smagene, alt det øjet kan se og hele Guds skaberværk. Adam og alle menneskene var skabt med evnen til at nyde det vidunderlige sted, som Gud havde skabt. Og de blev skabt med det meningsfulde arbejde at afspejle kongens godhed og storhed gennem hele skabelsen.

Gud gjorde det også klart for Adam, at der var to træer i midten af haven. Et var livets træ. Frugten fra dette træ kunne nydes og spises ligesom resten af frugterne på de andre træer. Det andet træ, kendt som kundskabens træ om godt og ondt, var det eneste træ, som de ikke måtte spise af. Hvis Adam spiste af dette træ, ville han dø. Samtalen mellem Adam og Gud fortsatte, mens Gud beskrev, hvordan livet ville være for Adam i denne have. Adam havde ansvar for at dyrke haven og navngive dyrene, som handlende under Guds autoritet til at dyrke verden.

Adam gik i gang med det arbejde, Gud havde sat ham til. Mens han arbejdede, sagde Gud, at det ikke var godt for mennesket at være alene – han havde brug for en hjælper. Da lod Gud en tung søvn falde over Adam, og ved at tage et ribben fra hans side, skabte Gud kvinden og navngav hende Eva, som Adam kunne nyde, elske, beskytte, passe på og arbejde sammen med i et forhold. Da Adam vågnede, brød han ud i poesi og erklærede, hvor forbløffet han var over, hvad Gud havde skabt. Adam og Eva nød dette første ægteskab, uden skam og skyld; de var nøgne i enhver forstand og ikke bange for

afvisning. Gud befalede både manden og kvinden at dyrke potentialet i hans skabelse og at forøge deres familie ved at få børn. Efter den sjette dag og skabelsen af mennesket i Guds eget billede, reflekterede Gud og sagde; "Det er meget godt."

Så på den syvende dag hvilede Gud og reflekterede over godheden ved sin skabelse. Det var ikke slutningen på Guds relation til hans skabelse, men derimod blot begyndelsen.

Hver dag, når dagene blev kølige, ville Gud komme ned og snakke med Adam og Eva og vise dem, hvordan de skulle leve i hans rige. Adam og Eva nød både godheden og storheden fra deres skaber og hans skabelse. De arbejdede trofast i haven, dyrkede jorden og udviklede dets potentiale for at bringe ære til Gud. De levede i perfekt harmoni i deres relation med Gud, hans verden og hinanden. Det var i sandhed et godt kongerige.

SPØRGSMÅL TIL REFLEKSION:

Hvad lærer vi om Gud i denne historie?

Hvad gør Gud i denne historie?

Hvad lærer vi om mennesket i denne historie?

Hvordan ønskede Gud, at hans folk skulle leve i denne historie?

AKT 2: OPRØR

1. Mosebog 3 - 11

En dag nærmede en bedragerisk og løgnagtig slange sig Eva og stillede hende et spørgsmål. Han spurgte: "Har Gud virkelig sagt, at I ikke må spise af træerne i haven?" Eva svarede ham: "Nej, det har Gud ikke sagt. Vi må gerne spise af frugten på træerne i haven, men frugten på det træ, der står midt i haven, kundskabens træ om godt og ondt, har Gud sagt, at vi ikke må spise af eller endda røre ved, for da vil vi dø."

Slangen løj for Eva og sagde: "I vil ikke dø. Men Gud ved, at den dag I spiser af den, bliver jeres øjne åbnet, så I bliver som Gud og selv kan kende godt og ondt."

"Hmm, vil jeg være i stand til at kende forskel på, hvad der er rigtigt og forkert?" tænkte Eva. Hun kiggede på den lækre frugt, overvejede sin beslutning og troede på slangens løgne over Guds ord. Hun rakte hånden ud og spiste noget af frugten. Så gav hun frugten til sin mand, Adam, som var hos hende og han spiste også af frugten. I det øjeblik åbnede deres øjne, og de blev fyldt af skyld og skam. De syede hurtigt figenblade sammen for at skjule deres nøgenhed. De havde gjort oprør og valgt at leve imod Guds gode herredømme og oplevede med det samme de ødelæggende følger af deres valg.

Senere samme dag hørte Adam og Eva Gud gå rundt i haven, som Han altid gjorde på dette tidspunkt af dagen. Da de hørte Ham, gemte de sig af skam bag nogle buske.

Gud kaldte på dem: "Adam, hvor er du?" Skamfuldt svarede Adam, "Jeg hørte dig komme, og jeg blev bange, fordi jeg var nøgen." Gud spurgte ham: "Hvem har fortalt dig, at du er nøgen? Har du spist af den frugt, som jeg sagde, at du ikke måtte spise af?" Adam svarede: "Det var den kvinde, du gav mig... hun gav mig af frugten". Da sagde Gud til Eva: "Hvordan kunne du gøre det?" Eva svarede: "Det var slangen, som snød mig til at spise af frugten."

Så talte Gud til slangen: "Du er forbandet, fordi du har gjort dette. Du vil nu være kvindens og hendes afkoms fjende. Du vil bide i hans hæl, men han skal knuse dit hoved."

Da vendte Gud sig henimod Adam og Eva. Han vidste, at hans gode skabelse ville blive dramatisk påvirket på grund af deres valg om at leve udenfor hans rige. Han vidste, at de ville blive udsat for sygdom, smerte, lidelse og selv døden på grund af deres valg. Fordi han er retfærdig og god og ikke kan tillade, at uretfærdighed eller oprør forbliver i hans nærhed for evigt, var han nødt til at straffe dem for deres oprør.

Han fortalte dem konsekvenserne af deres synd:

- Kvinden vil have et smertefuldt svangerskab
- Mænd vil kæmpe, slide og svede, mens de forsøger at dyrke jorden – kun for at få en lille smule mad fra den
- De vil begge kæmpe for at have magten i deres forhold
- De vil dø og vende tilbage til Jordens støv, hvorfra de kom

Selvom Han straffede dem som konsekvens for deres oprør, elskede og sørgede Gud for dem. Han gav dem tøj lavet af skindene af de dyr, som de tidligere havde navngivet og sørget for.

Gud sendte Adam og Eva ud af haven og sendte en mægtig engel til at bevogte havens indgang, så de ikke kunne vende tilbage. Han satte også et flammende sværd til at bevogte livets træ, så mennesket ikke længere kunne spise af det. Guds gode skabelse var nu så anderledes, fordrejet og forvrænget fra, hvordan Han havde skabt det.

Nu skal vi huske, at historien ikke slutter med oprøret i haven. Som enhver god historie er der håb. Og håbet i denne historie ligger i det løfte, at Gud stadigvæk er på sin mission.

Midt i erkendelsen af, at hele skabelsen nu var under en forbandelse, holdt Adam og Eva fast ved det løfte om, at den gode Gud en dag ville knuse slangen gennem en af deres efterkommere – en sejrherre var blevet lovet.

Efter katastrofen i haven, fortsatte oprøret stadig. Adam og Eva havde to sønner. Den ene myrdede den anden! Det blev så slemt på et tidspunkt, at Gud så på jordens mennesker og så, at deres ondskab var så stor, at deres hjerters tanker kun var onde. Han besluttede at sende en stor oversvømmelse over hele jorden for at udslette oprøret og ondskaben. Men Gud var stadig på sin mission.

Men ser I, han udslettede ikke alle mennesker. Der var stadig Noa og hans familie, som blev reddet fra den store oversvømmelse. Og da regnen var stilnet af, satte Gud en regnbue på himlen og indgik en pagt med Noa om, at han aldrig mere ville ødelægge jorden.

Man kan måske tænke, at Noas efterkommere fremadrettet ville begynde at elske og følge Gud. Men oprøret stak dybt. Stolthed dominerede verdenen. Folk stimlede sammen for at bygge et stort tårn mod himlen for at bringe dem selv ære og for at undgå at gøre deres arbejde, nemlig at sprede sig og tage sig af al Guds skabelse.

I stedet for at lade dem fortsætte ad denne vej, var Gud dem nådig og spredte dem ud over jorden ved at skabe nye sprog, der forvirrede dem. Men Gud var stadig på sin mission.

SPØRGSMÅL TIL REFLEKSION:

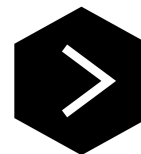
Hvad lærer vi om Gud i denne historie?

Hvad gør Gud i denne historie?

Hvad lærer vi om mennesket i denne historie?

Hvordan ønskede Gud, at hans folk skulle leve i denne historie?

AKT 3: LØFTET

1. Mosebog 12 – Malakias bog 4

Gud lod ikke bare nationerne være forvirrede og uden håb for evigt, for han kaldte på en mand, Abraham, og lavede en pagt med ham. Ifølge Pagten ville Gud velsigne Abraham og gøre ham frugtbar, så hans afkom ville være en velsignelse for alle nationerne. Gennem Abrahams familie ville Gud redde verden.

Efter mange års ventetid fik Abraham en søn ved navn Isak. I en af de mest dramatiske scener i Bibelen, instruerede Gud Abraham til at ofre Isak, barnet, som var lovet. Men i sidste øjeblik stillede Gud en vædder til rådighed for ofringen i stedet for. Vædderen blev en erstatning for Isak, og løftet fastholdt.

Isak forøgede sin familie, så de blev til en stor nation kaldet Israel. Som generationerne levede, blev Israel gjort til slaver af egypterne, den stærkeste nation i verden. De blev slået, misbrugt, mishandlet og var uden håb. De råbte i deres elendighed til Gud, og Gud hørte deres råb om hjælp.

Han reddede dem ved sin mægtige hånd ved at bruge en mand ved navn Moses. Da Moses ledte israelitterne ud af Egypten, skilte Gud kraftfuldt Det Røde Hav, så hans folk kunne krydse havet og blive befriet af Faros undertrykkende hånd. Denne udvandring fra Egypten var Guds store handling, som Israel altid ville se tilbage på og huske at: "Gud er vores Frelser og vil holde sin pagt med os!"

Efter at de blev reddet fra slaveriet, talte Gud til Moses på en bjergtop og fortalte ham om de ti bud, som de skulle leve efter. Men ligesom Adam og Eva, adlød Israels folk ikke altid disse bud. Fordi Gud altid gør det, som er godt, rigtigt og perfekt, kunne Han ikke lukke øjnene for deres synder, og den ultimative straf for deres synd blev døden. Et liv skal gives for at betale for hver persons ulydighed. Men Gud elskede sit folk, så Han sørgede for en måde, så de kunne give et uskyldigt dyrs liv i stedet for deres eget. Dette mønster af et uskyldigt lams liv, som erstatning for synden, ville fortsætte langt ind i fremtiden.

Man kunne måske tro, at efter de blev reddet fra slaveriet, ville Israel blive det folk, som endelig opgav deres oprør mod Gud. Men det var ikke tilfældet. Mens de rejste til det land, som Gud havde lovet dem, begyndte de at brokke sig til Gud. De ønskede endda at vende tilbage til slaveriet i Egypten. På et tidspunkt tog de alt deres guld, smeltede det om og lavede en guldkalv, som de tilbad. Men selv dette oprør kunne ikke forhindre Guds plan: Han var stadig på sin mission om at genoprette og forløse Hans skabelse.

Efter fyrre år kaldte Gud på en mand ved navn Josva, som endelig skulle lede Israel ud af ørkenen, over Jordan floden og ind i det smukke land, som Gud havde lovet dem. Gud havde reddet dem ud af slaveri og ind i sikkerhed i deres eget land.

Man kunne tro, at nu hvor Israel var sikkert i deres land, ville de bryde arven for oprør mod Gud. I stedet for at lovprise den sande Gud, faldt de hurtigt ind i en ødelæggende cyklus af oprør mod Gud. Over de næste århundreder faldt de længere og længere væk fra Gud, som havde reddet og udfriet dem. Men Gud var stadig på sin mission.

Selvom Gud havde vist sig selv som en god konge, kaldte folket på at få en konge i menneskelig form. Så Gud gav dem konger. Én af disse konger var David. David var en god konge og samlede nationen. Da David var ved at dø, lavede Gud en pagt med David om, at en af hans sønner ville regere over Guds folk for evigt.

Davids sønner fulgte ikke i deres fars fodspor, og de fulgte slet ikke Gud. De vendte sig mod de mange guder fra de andre nationer og ledte folket væk fra Gud. På grund af deres oprør, lod Gud andre nationer erobre og sende Israel i eksil fra deres land. Alt så fortabt ud, men Gud var stadig på sin mission.

Under eksilet talte Gud gennem profeter. Han gav dem et stort løfte om, at han en dag ville komme og frelse sit folk. Han ville sende en mægtig, men ydmyg, tjener til at forløse dem.

Med det blev Guds folk efterladt til at vente, længes efter og håbe på den dag, hvor Gud ville redde dem.

SPØRGSMÅL TIL REFLEKSION:

Hvad lærer vi om Gud i denne historie?

Hvad gør Gud i denne historie?

Hvad lærer vi om folket i denne historie?

Hvordan ønskede Gud, at hans folk skulle leve i denne historie?

MELLEMSPIIL

Først babylonierne, så perserne, dernæst grækerne og endelig romerne – i århundreder havde disse imperier deporteret, ført i eksil, affolket og slavegjort Guds folk – og Israels Gud virkede ikke til at gøre noget for at stoppe dem.

Ville Gud svare? Ville Gud redde? Gud havde trods alt...

- Lovet Adam, at han ville sende én til at rette op på tingene
- Lovet Noa, at han aldrig ville ødelægge jorden igen
- Lovet Abraham, at hans efterfølgere, Israels folk, ville blive velsignet
- Reddet deres forfædre ud af Egyptens slaveri
- Velsignet dem og givet dem landet gennem Josva
- Lovet David en søn, som ville regere for evigt
- Lovet at redde sit folk ud af eksil

I over 400 år ventede de. Længselsfulde og i håb om at Gud ville redde dem.

Guds folk begyndte at håbe efter Messias, en mand sendt af Gud, som skulle være deres konge. Deres håb voksede igen og igen for hver stor politisk leder eller magtfuld revolutionær. Men igen og igen fejlede de selvproklamerede messiasser. Igen og igen blev deres håb knust.

Det begyndte at virke som en historie, der ledte efter en slutning.

AKT 4: FRELSE

Matthæus, Markus, Lukas og Johannes

Men Gud var stadig på sin mission. En stille nat i Betlehem, den samme by som Kong David havde vokset op i et årtusind før, blev et lille barn født. Barnets navn var Jesus, en oversættelse af Josva til det lokale sprog. Den nat, hvor dette barn blev født, kom myriader af engle for at bebude og byde barnet velkommen til verden. Disse var ikke buttede, små babyengle med harper. De var mægtige englekrigere, som kom for at annoncere ankomsten af den ene sande konge til vores verden. Alt de kunne sige i ren lovsang var "Ære være Gud i det højeste!"

Drengen Jesus voksede op og blev en mand. Omkring den tid hvor Han var 30 år, blev Han døbt af sin fætter Johannes Døber i Jordan floden, den samme flod som Israel havde krydset for at komme ind i det lovede land.

Da Jesus kom op af vandet, hørte Han de bekræftende ord fra Gud faderen; "Dette er min elskede søn, i Ham har jeg fundet velbehag." Med det samme blev Jesus ført ud i ørkenen for at blive fristet af Satan, som angreb hans sande identitet, som han havde gjort det med Adam, Eva og Israel. Men i modsætning til resten af menneskeheden lod Jesus sig ikke friste. Han forlod sejrrig ørkenen og begyndte at fortælle folket, at Han var deres konge, som de havde ventet på. Han sagde til folket: "Der er gode nyheder! Ikke mere ventetid, ikke længere længsel og ikke mere håb til falske messiasser! Omvend jer, for Guds rige er nær."

Jesus begyndte at lære folk, hvordan livet ville være under denne sande konges styre i hans evige rige. Han lærte ikke kun folket, hvordan de skulle leve i dette rige, men Han gav dem en forsmag på, hvordan kongeriget ville være:

- I Hans kongerige ville der ikke være blindhed. Han gav blinde synet igen.
- I Hans kongerige er der ingen sygdom. Han helbredte de syge.
- I Hans kongerige er der ingen synd. Han tilgav synd.
- I Hans kongerige er der ingen marginaliserede. Han blev venner med syndere.
- I Hans kongerige er naturen fredelig. Han stilnede stormen.
- I Hans kongerige er der ingen onde kræfter. Han uddrev dæmoner.
- I Hans kongerige er der ingen død. Han gjorde døde levende.

Mange mennesker fulgte Jesus. De ønskede at være en del af denne form for kongerige. De begyndte at tro på, at Han var Guds endelige svar på deres længsel. Af de mange mennesker som fulgte Ham, valgte Han tolv disciple, som skulle fuldføre Hans mission, når Han ikke længere var her. Disse mænd forlod alt for at følge Jesus på Hans vej til tronen. De troede, at Jesus ville vælte romerne og sætte Guds folk fri og dermed bringe en helt ny, gylden æra med fred. De ville være tæt på. Så de fulgte Jesus. De elskede Jesus. De lærte af Jesus. De tjente med Jesus.

Men ikke alle elskede Jesus. For de jødiske ledere var Han en rebel, som vendte op og ned på deres religiøse system, som de havde arbejdet så hårdt på at bygge op. For romerne var Han en rebel, en oprører. For at gøre alting værre påstod Han, at Han var Guds søn. Det er vist unødvendigt at sige, at ikke alle elskede Jesus.

Efter tre år med forkyndelsen om Guds rige og fortællingen om den lovede konge, den sande Messias, kom Jesus til Jerusalem, Davids by, for at fejre påsken. Påsken var den højtid, hvor Israels folk huskede på, at Gud havde reddet dem ud af Egyptens slaveri for mange år siden. Mange mennesker hyldede Jesus, da Han ankom til Jerusalem, og troede, at Han var kongen, der havde den helt store redningsplan for at redde dem fra romernes slaveri.

Nogle af de religiøse ledere lagde en plan for at slå Jesus ihjel. De konspirerede med Judas, én af Jesu tolv disciple, om hvordan det præcis skulle gøres. De overgav Ham til romerne, mens de kaldte Ham for en oprører. De forlangte at Han, den ene sande konge over jorden, skulle slås og dræbes. Ikke bare dræbes, men korsfæstes. Korsfæstelsen er én af de mest grusomme, ydmygende og pinefulde torturmetoder, der nogensinde er blevet opfundet.

Så på en lille høj uden for Jerusalem korsfæstede de Jesus. Den eneste sande konge over verdenen blev myrdet. Der på korset han, Han der var den, som mange havde håbet, ventet og længtes efter. Johannes, en af Jesu disciple, så på med rædsel. Kongen hang frivilligt på korset og døde... fuldstændig efter planen.

Fuldstændig efter planen? Det kunne da ikke passe! Var planen ikke, at Han som konge ville bestige en trone, bære en krone af juveler og hvert eneste levende væsen ville bøje sig for Ham? Planen kunne umuligt være, at Jesus skulle hænge på korset, med tornekrone på og mens hans fjender spyttede og forbandede Ham.

Den ene, sande konge var nu den korsfæstede og døde konge. Han var blevet et offer for det oprør, der var sket i Edens have, ligesom resten af skabelsen. Det så ikke ud til at gå anderledes med Ham.

Men Gud var stadig på sin mission. Korset var ikke uden for Guds plan om at forløse og genoprette Hans skabelse. Det var den afgørende kerne af den.

Tre dage senere kom nogle kvinder til graven, hvor Jesus var blevet begravet. Han var væk! De fortalte det til Hans disciple, som hurtigt løb hen til graven. Disciple fandt det ... også tomt. Snart ville de erfare, at Jesus i sandhed var i live.

Den korsfæstede og døde konge viste, at han absolut var den ene, sande konge. Han bukkede ikke under for kraften og følgerne fra det originale oprør. Han genopstod fra graven. Han besejrede døden. Han overvandt forbandelsen! Han knuste Satans hoved i processen.

Jesus var i live. Den ene, sande konge havde afgørende besejret fjenderne af kongeriget. En ny dag gryede. Det, der var gået tabt under Adams oprør i Edens have, begyndte nu at blive genoprettet.

SPØRGSMÅL TIL REFLEKSION:

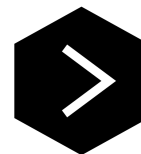
Hvad lærer vi om Gud i denne historie?

Hvad gør Gud i denne historie?

Hvad lærer vi om mennesket i denne historie?

Hvordan ønskede Gud, at hans folk skulle leve i denne historie?

AKT 5: KIRKE

Apostlenes Gerninger - Epistel

Efter sin død og opstandelse samlede Jesus sine følgere igen. Han begyndte at forklare dem, at ud fra deres historie og de hellige skrifter var det, der var sket med ham, helt efter planen. Gud var stadig på en forløsende mission, og Han sendte dem ud for at fortælle om Hans rige i verden.

I løbet af de næste 40 dage viste Jesus dem, at Hans død og genopstandelse var nødvendige for at:

- Tage straffen for deres synd på sig
- Besejre Satan
- Forløse dem fra deres slaveri til synden
- Sikre fornyelsen af Hans skabelse

Jesus' venner kunne ikke have været mere begejstrede. De sad der i Jerusalem med Jesus, den ene, sande, genopstandne konge. Han underviste dem. Han var ved at indtage sin trone og indvarsle historiens ende. Endelig var det, de havde ventet, håbet og længtes efter, her!

Men vent et øjeblik. Jesus fortalte Peter, Johannes og de andre, at tiden ikke var inde, historien var ikke færdig endnu. Flere mennesker havde stadig brug for at høre det gode budskab om den sejrende konge og Hans gode kongerige. Det var endnu ikke tiden til at Hans kongerige skulle komme i sin fylde. Jesus' disciple lærte, at de og deres venner skulle sendes ud i verden som ambassadører.

Ligesom dengang englenerne varslede det gode budskab om Jesu fødsel så mange år tidligere.

Ligesom Jesus havde varslet nyt om Hans kongerige og viste folk, hvordan livet ville være i Hans kongerige.

De skulle også sendes ud for at fortælle om den gode nyhed om den sande konges liv, død og genopstandelse. Sammen ville deres liv og deres stemmer være en forsmag på invitationen ind til dette kongerige.

Før Han steg til himmels, sagde Jesus til sine disciple: "Jeg forlader jer nu, men jeg kommer igen en dag. Men nu, mens I er samlet her, vil jeg sende Guds Ånd, som skal bo i jer og iblandt jer. Han vil give jer styrke til jeres mission om at bringe det gode budskab ud om mig og mit rige ved at få nye disciple af mig i enhver nation og døbe dem i Faderens, Sønnens og Helligåndens navn." Så forlod Han dem og steg op til Guds højre hånd.

Jesus' følgere (omkring 120 af dem) sad i Jerusalem og ventede på den lovede Ånd, som skulle give dem kraft til at udføre missionen, som Jesus havde kaldet dem til. De ventede og bad, mens dagene gik. Endelig, på den tiende dag, kom Ånden med et kæmpe vindsus, og tunger af ild blev set svævende over deres hoveder. De var forenet, bemyndiget og ledet til at fuldføre missionen, som Jesus havde givet dem. De fik evnerne til at tale i sprog, som de aldrig før havde talt i deres liv – så at de kunne fortælle andre mennesker om det gode budskab.

På dette tidspunkt kom mange mennesker til byen, fordi det var tiden for Pinse, en jødisk højtid, som fik folk til Jerusalem fra alle steder for at fejre slutningen på høsten og Guds nådige omsorg for dem. Da disse mennesker hørte det store vindsus, kom de løbende for at se, hvad der skete. Styrket af Ånden begyndte Peter og hans venner at fortælle om sammenhængen for folk og fortalte dem, hvordan deres længsel efter en udfrier, en sand og perfekt konge, var opfyldt i Jesus, ham de havde dræbt. Han var i sandhed Messias, Udfrieren – og de skulle angre og tro på denne nyhed. Tusinder af mennesker troede på den sande historie den dag.

Da folk troede på Jesus som den sande konge, begyndte de at omlægge deres liv til at leve i overensstemmelse med den sande historie om verden og blev døbt. At dykke ned i vandet og komme op af talte stærkt om hele historien om Guds redningsarbejde. Husk, hvordan Gud udfriede Israel, ved at de krydsede det Røde hav. Husk, hvordan Gud førte sit folk ind i det lovede land ved at krydse Jordan floden. Dåbens vand er fortsættelsen af Guds redningsarbejde i et menneskes liv. Mens folk dykkede ned i vandet, identificerede de sig med Jesu død og erkendte, hvordan de var adskilt fra Gud. Da de kom op af vandet, identificerede de sig med Jesu opstandelse og den nye identitet og liv, Han har givet os. Så som ny døbte medlemmer af Guds familie, blev de sendt ud for at dele Guds gode nyheder med andre.

Som tiden gik, blev Jesu disciple sendt ud fra Jerusalem. De spredte sig overalt på jorden. De fortalte så mange mennesker som muligt om den ene, sande Konge, og hvad Han havde gjort. De begyndte fællesskaber med mennesker, som troede og levede ifølge den sande historie, uanset hvor de kom hen. Fællesskaberne blev kaldt kirker, og dem som fulgte Kongen blev kaldt for kristne. Jesu følgere begyndte at bygge hele deres liv op omkring denne historie. De begyndte at vie deres liv til at *tjene* hinanden og være en *familie*, som ikke var defineret ud fra kulturelle normer eller begrænset af race, men defineret ud fra deres korsfæstede og opstandne frelser. De brugte tiden på at *lære* fra skrifterne og hinanden og levede som *Guds ambassadører* i verden.

Mange af dem, som fulgte Jesus, blev ført i eksil, tortureret og nogle blev myrdet for at erklære og vise, at Jesus er Herre. Men det gode budskab om den opstandne frelser blev spredt, og den gav frihed og tilgivelse til mennesker over hele verden. Mens den gode nyhed blev spredt i byer og ud i landdistrikter, begyndte mennesker fra alle samfundslag at se sandheden i historien. En af disse mænd, Saulus, var en religiøs leder, hvis livsmission var at dræbe alle dem, som fulgte Jesus. Saulus mødte den opstandne Kristus, og evangeliets kraft forvandlede hans liv på en sådan måde, at han er blevet kendt som en af de største missionærer vi kender (man kender ham måske ud fra hans nye navn, Paulus).

Som fællesskaberne spredte sig over hele verden, inspirerede Helligånden nogle af Jesus' følgere, som havde set den opstandne Kristus, til at skrive breve til disse fællesskaber, for at lære dem at leve trofast i missionen. De besvarede de troendes spørgsmål, rettede deres fejl og hjalp dem tilbage til Jesus og hans mission, hvilket nu var deres opgave at udføre gennem Helligåndens kraft.

Gennem kirken ser vi, at Gud stadig er på sin forløsende mission. Efterhånden som kirken udlever sin mission med at erklære og demonstrere evangeliet, kan folk se, hvordan det er at leve under Guds gode rige og komme og lovprise Jesus som kongen.

SPØRGSMÅL TIL REFLEKSION:

Hvad lærer vi om Gud i denne historie?

Hvad gør Gud i denne historie?

Hvad lærer vi om mennesket i denne historie?

Hvordan ønskede Gud, at mennesket skulle leve i denne historie?

AKT 6: GENOPRETTELSE

Johannes Åbenbaring

Historien er ikke slut. En af Jesus' følgere, en mand, der hed Johannes, blev fængslet på en lille ø. Han sad i sin fængselscelle og bad til Gud. Han tænkte på om og hvornår Gud ville afslutte frelsen af sit folk.

Gud talte til ham gennem en drøm, en åbenbaring. I en sekvens af historier med et rigt billedsprog, gjorde Gud Johannes opmærksom på den virkelighed, at Gud stadig var i gang med suverænt at fuldføre sin mission på jorden gennem kirken. Selvom Guds folk led, og det virkede til, at fjenden vandt, så var alt ikke tabt. Gud fortalte Johannes, at Han aktivt var i gang med at fuldføre det, Han havde til hensigt, og at det til sidst ville kulminere i en fuldstændig og endegyldig sejr.

En dag vil Jesus vende tilbage – ikke blot som det ofrede lam, der blev slagtet, men som den erobrende løve. Johannes maler dette beskrivende billede for os med rigt billedsprog: Jesus vil vende tilbage på en stor, hvid hest, som en mægtig general, der vender tilbage fra kamp. Ud af Hans mund står et skarpt sværd til at slå folkeslagene med. På sin kappe og hofte har Han et navn skrevet "Kongernes Konge og Herrernes Herre." Han bærer en krone, og Han er klædt i en kappe dyppet i blod (Åb 19,11- 16).

Jesus vil vende tilbage til en sidste kamp, hvor Han endeligt og fuldstændigt vil overvinde Satan og mørkets magter og sende dem i en ildsø, der brænder med svovl, hvor de skal blive for evigt.

Så vil Jesus dømme ethvert menneske. Dem, som besluttede at vælge døden, som gjorde oprør mod Guds rige og aldrig angrede, vil blive kastet væk og for evigt gå glip af Guds fornyede skaberværk. Dem, som var en del af det forløste fællesskab, dem som Jesus' blod har forløst, vil tilbringe evigheden med Ham.

Johannes så det! Han så et billede af skabelsen genoprettet! Han så alt det onde blive som var det aldrig sket:

- Han så alle virkningerne af forbandelsen blive vendt
- Forvrængningen af Guds oprindelige hensigt uforvrænget
- Alle tårerne tørret væk
- Ikke mere død
- Ingen sorg, ingen gråd, ingen smerte
- Alle afguder, falske guder og falske frelsere opgivet for evigt for at tilbede den sande Frelser

Han så et billede af evigheden. Der var ingen skyer, ingen harper, ingen spor af en luftig åndeverden

- Der var en konge
- Der var et genskabt og fornyet skaberværk
- Der var folk fra hver en stamme, sprog og nation, som kastede sig ned og levede deres liv i tilbedelse af Jesus som kongen

Han så det ikke kun, han hørte det også. Han hørte en mægtig stemme erklære fra tronen "Nu er Guds bolig hos menneskene, Han vil bo hos dem, og de skal være Hans folk, og Gud selv vil være hos dem. Se, jeg gør alting nyt."

Da Johannes så og hørte alle disse ting, blev han igen overbevist om, at Gud stadig er på sin mission. Han vidste, at Jesus brugte sin kirke til at opnå Hans mål i Hans verden.

Johannes skrev ned, hvad han havde set og hørt, så resten af kirken kunne have samme håb, sikkerhed og iver, som han havde nu. Han afsluttede sit forfatterskab med disse sidste ord: "Amen. kom Herre Jesus!"

SPØRGSMÅL TIL REFLEKSION:

Hvad lærer vi om Gud i denne historie?

Hvad gør Gud i denne historie?

Hvad lærer vi om mennesket i denne historie?

Hvordan ønskede Gud, at mennesket skulle leve i denne historie?

Hvad er dine næste skridt, mens du følger Jesus i Guds historie?